

KIRÁLY LEVENTE

Ma múlik el

*A halhatatlan én felülve
ágya résein kiles.
Kezét a rács befesti:
rozsdaszín. Ma múlik el,
de most születhet újra is talán.
A vándorállatok keringnek
égi, földi nagy körökben,
énekük csodát ígér.
Nevetsz; zizegve, hajladozva áll
a nyárfasor, pibéi hullnak,
íme: nyári hó.*

Előbb a hang

*Hómezőn a tigris áll,
kutatja vad nyomát,
szagot nem érez,
itt a víz az úr.
A gyenge nap vakítja,
fázik, éhes,
és a hegytető felől
a tompa zaj fülében
ott kering, remeg.
Robanni kéne, tudja ő,
de mégse szánja rá magát.
Leül, fejét a fény felé
emelve vár, morog.
Előbb a hangja,
majd a teste olvad el,
de lábnyomát megőrzi
égi kegy, megóvja
villanó szeszély.*